

Arrest

nr. 214 176 van 18 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en A.-C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kebali, Kindia provincie. U behoort tevens tot de Malinke-etnie.

Op uw zestiende ontdekte u dat u op mannen viel. Later begon u een relatie met iemand uit uw dorp, M.C.. U sprak met hem altijd af in de bossen bij uw dorp. Op een dag werd u tijdens seksuele handelingen betrappt door een andere dorpeling, die de rest van het dorp waarschuwde. Jullie werden gevangen gezet en zouden de volgende dag gedood worden. U en uw vriend slaagden erin om met een ijzeren staaf de muur van de kamer waar jullie opgesloten zaten af te breken en te ontsnappen.

Jullie gingen te voet naar Fantambourou, een dorp waar O., een homoseksuele vriend van jullie woonde, bij wie jullie onderdoken. Jullie bleven daar een maand ondergedoken. M.C. en de vriend waarbij jullie woonden gingen na een maand naar de markt. U bleef thuis om het vuur op te starten. M.C. werd op de markt herkend. Hij werd vast gepakt en in brand gestoken midden op de markt. O. keerde terug en vertelde u wat er gebeurd was. Hij zei u dat u daar niet langer kon blijven. Hij bracht u naar zijn broer in Kindia. Daar werd beslist dat u het land zou verlaten. U verliet Guinee vermoedelijk in oktober 2016 en kwam aan in België op 20 maart 2017. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 28 maart 2017.

Ter staving van uw verzoek dient u volgende documenten in: een attest van Rainbow House VZW, twee attesten van Merhaba VZW, twee medische attesten van een huisarts.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

In de eerste plaats kan er op basis van uw tegenstrijdige en weinig doorleefde verklaringen hieromtrent weinig geloof worden gehecht aan uw voorgehouden homoseksualiteit.

Hoewel u hier herhaaldelijk naar werd gevraagd bleven uw verklaringen over de ontdekking van uw homoseksualiteit erg vaag, oppervlakkig en weinig coherent. U verklaart dat u vanaf uw twaalf jaar al geïnteresseerd was in mannen. U had sinds uw twaalf jaar seksuele relaties met vrouwen maar u voelde hier niets bij. Doordat u zich niet aangetrokken voelde tot vrouwen begon u zich af te vragen of er andere mensen zoals u waren (CGVS gehoorverslag, p. 6). Wanneer dieper wordt ingegaan op hoe u, vanaf de leeftijd van 12, merkte dat u geïnteresseerd was in mannen, zegt u dat u iedere keer droomde van mannen (CGVS, p. 6). Gevraagd om wat specifiek te vertellen hoe u realiseerde dat u geïnteresseerd was in mannen op zo'n jonge leeftijd antwoordt u: "Op 12 jaar begon ik seksuele betrekkingen te krijgen met meisjes tot 16 jaar. Vanaf 16 jaar begon ik met mannen. Daarom denk ik dat het begon op 12 jaar, want dan begon ik met meisjes en voelde ik niets. Op 16 jaar begon ik met mannen te slapen en voelde ik wel wat" (CGVS, p. 6). Gevraagd om te vertellen hoe u omging met de realisatie dat u op mannen viel antwoordt u: "Aangezien ik wist dat ik op mannen viel en liever met mannen wou slapen. Ik zou me goed voelen als ik met mannen kon slapen" (CGVS, p. 6). Aangezien dit een antwoord is die enkel slaat op fysieke relaties tussen mannen wordt u de vraag anders geformuleerd. Er wordt u gevraagd om te vertellen hoe u zich voelde en wat u allemaal dacht wanneer u zich realiseerde dat u op mannen valt in een gemeenschap die homoseksualiteit niet accepteert. U antwoordt dat homoseksuelen hun leven geheim moeten houden voor de rest van de samenleving (CGVS, p. 7). De vraag wordt u opnieuw gesteld, met nadruk op hoe u zich voelde en hoe u daarmee omging. U vertelt hoe u, als u mannen zag, hen direct wou plezieren maar dat dat niet mocht. Dus hield u uw gevoelens verborgen (CGVS, p. 7). Opnieuw slaagt u er niet om ook maar de geringste inkijk te geven in het emotioneel proces dat u doormaakte toen u zich realiseerde dat u homoseksueel was. De vraag wordt u een vierde maal gesteld, opnieuw in een andere formulering. Er wordt u gezegd dat er een grote afstand zit tussen het niet geïnteresseerd zijn in vrouwen en homoseksueel zijn. Er wordt u gevraagd hoe u dat proces hebt doorgemaakt. Opnieuw antwoordt u dat u seksueel plezier beleefde bij mannen en niet bij vrouwen en dat u het zo wist (CGVS, p. 7). Op aandringen van uw advocaat, die verzoekt om voorbeelden in de vraagstelling te verwerken, wordt u volgende vraag gesteld: "Toen u ontdekte dat u homoseksueel was, wat voelde u dan, was u boos, opgelucht, wat waren uw gevoelens op dat moment?" (CGVS, p. 7). U begint echter opnieuw enkel over seksuele handelingen door te zeggen dat u blij was dat u seks had gehad met een man. Later werd u dan angstig omdat u bang was dat mensen in het dorp het zouden ontdekken. (CGVS, p. 7).

Uit uw verklaringen blijkt dat homoseksualiteit ingaat tegen alle waarden van uw dorp en gemeenschap. Mensen in uw dorp predikten actief tegen homoseksualiteit, zeiden dat de aanwezigheid van homoseksuelen in het dorp nefaste gevolgen zou hebben voor het dorp (CGVS, p. 8). De leiders van het dorp hadden homoseksualiteit ook verboden (CGVS, p. 8). Fysiek geweld werd ook gebruikt tegenover homoseksuelen.

Zo verklaart u op twaalfjarige leeftijd getuige te zijn van geweest van de executies van mannen die werden betrapt op homoseksuele handelingen (CGVS, p. 6). Het besef dat u homoseksueel bent, iets wat in alle lagen van uw gemeenschap als iets negatiefs wordt gezien, moet bijgevolg niet makkelijk zijn geweest om te aanvaarden voor uzelf. U wordt gevraagd om hierover te vertellen. U antwoordt dat Allah u gecreëerd heeft (CGVS, p. 8). Wanneer u de vraag opnieuw wordt gesteld zegt u dat u homoseksueel was in uw lichaam (CGVS, p. 8). U zegt tevens dat u geen vrees hebt tegenover God omdat hij u zo heeft gemaakt (CGVS, p. 9). U wordt gewezen op het feit dat u nauwelijks iets kunt vertellen over de gevoelens die u doormaakte tijdens de ontdekking van uw homoseksualiteit. U antwoordt hierop naast de vraag door te zeggen dat u een vrees had tegenover uw vader en uw familie (CGVS, p. 9). Voor de pauze wordt u er nogmaals op gewezen dat homoseksualiteit meer is dan enkel fysieke relaties tussen twee mannen en dat het vreemd wordt geacht dat u nauwelijks iets kunt vertellen over uw gevoelens of gedachten. Er wordt u gezegd dat er na de pauze opnieuw vragen zullen worden gesteld over uw emotionele beleving. Dit met de bedoeling u tijdens de pauze tijd te geven alles rustig te overlopen. Na de pauze blijkt echter dat u geen verdere informatie kunt geven over uw emotionele beleving met betrekking tot uw homoseksualiteit. U verwijst opnieuw naar het plezier die u voelde bij seksuele handelingen met mannen en de vrees dat u had dat iemand het zou ontdekken (CGVS, p. 11-12).

Het hoeft geen betoog dat u er op geen enkele manier in slaagt om te vertellen hoe u emotioneel omging met het besef dat u in mannen geïnteresseerd was. Op iedere vraag die u hieromtrent wordt gesteld verwijst u louter naar seksuele verlangens die u had ten opzichte van mannen. Homoseksualiteit is echter meer dan enkel fysieke aantrekkingskracht tegenover mensen van hetzelfde geslacht. Bovendien was u een homoseksueel in Guinee, in een gemeenschap die volgens uw eigen verklaringen extreem vijandig staat tegenover homoseksuelen (CGVS, p.6, 8). U beseft met andere woorden dat u iets bent wat sterk afwijkt van de maatschappelijk aanvaardbare norm en wat u bovendien altijd is ingeprent als zeer slecht en des duivels. Logischerwijs mag dan verwacht worden dat u een zeker emotioneel proces hebt doorgaan toen u zich realiseerde dat u homoseksueel was en dat u hierover ook zou kunnen vertellen, gezien het een kernelement in uw asielrelaas betreft.

Ook aan uw verklaringen betreffende uw mannelijke partners wordt geen geloof gehecht.

U verklaart op 16-jarige leeftijd voor de eerste maal seksuele handelingen te hebben uitgevoerd met een andere man. Gevraagd wat er precies gebeurde vertelt u dat u 's nachts het landbouwveld van uw familie moest bewaken. U viel in slaap. Wanneer u wakker werd lag de bewaker van het naburige veld naast u en hadden jullie seksuele betrekkingen (CGVS, p. 7). Gevraagd hoe die andere man, A., wist dat u geïnteresseerd was in mannen, vertelt u dat jullie nooit tegen elkaar gezegd hadden dat jullie vielen op mannen. Volgens uw verklaringen kende u die andere man zelfs niet (CGVS, p. 9). U wordt gewezen op de vreemdheid dat A. naast u zou komen liggen zonder te weten of u ook in mannen geïnteresseerd was, te meer gelet op de houding in uw dorp ten opzichte van homoseksualiteit. U antwoordt dat u denkt dat A. het misschien merkte aan de manier waarop u sliep. Uw broek was immers afgegleden in uw slaap, dit kan volgens u door A. zijn opgevat als een teken om naast u te komen liggen (CGVS, p. 10). Het is echter duidelijk dat dit geen redelijk argument is om aan te tonen waarom een wildvreemd persoon naast u zou komen liggen om met u seksuele handelingen uit te voeren zonder te weten of u ook op mannen valt. Tijdens het tweede onderhoud worden u hieromtrent opnieuw vragen gesteld. U zegt dat A. naast u kwam liggen en u kwam strelen, waarop u zei dat u dit leuk vond. Daarna hadden jullie seks (CGVS II, p. 3). U kunt opnieuw op geen manier duidelijk maken waarom een wildvreemde man u zou beginnen strelen, gelet op het risico dat zo'n handeling met zich meebrengt in uw dorp.

Over uw tweede partner M.C., waar u twee jaar lang een relatie mee had, zijn uw verklaringen al even ondoorleefd en ongedetailleerd. Gevraagd hoe u hem leerde kennen antwoordt u dat u met andere mensen bij hem thee aan het drinken was. Nadat de andere mensen vertrokken waren begonnen jullie elkaar aan te raken en hadden jullie seks (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe jullie van elkaar wisten dat jullie homoseksueel waren antwoordt u dat jullie dat wisten door "de manier waarop jullie penissen elkaar aanraakten" (CGVS, p. 10). Opnieuw verklaart dit niet hoe jullie in de eerste plaats toenadering naar elkaar gezocht hebben. U wordt hier bijgevolg over doorgevraagd. U zegt dat u M.C. al langer kende maar hem nooit iets had verteld over uw geaardheid. Hij had u ook nooit iets verteld over de zijne (CGVS, p. 11). Gevraagd hoe jullie dat dan hebben ontdekt van elkaar herhaalt u gewoon uw eerste antwoord over de dag dat u bij hem thee ging drinken (CGVS, p. 11). Tijdens het tweede onderhoud past u uw verklaringen hierover aan. U zegt dat u drie weken voor uw eerste seksueel contact met M.C. een gesprek met hem hierover hebt gevoerd, waarin jullie jullie gevoelens kenbaar maakten. U wordt gevraagd om in detail te vertellen over dit gesprek. U zegt dat u tegen M.C. zei dat u aan zijn manier van doen tegenover u gemerkt had dat hij op u viel. U was bang geweest om hem iets te zeggen maar aangezien jullie alleen waren durfde u nu te zeggen dat u zijn avances leuk vond (CGVS II, p. 7).

Gevraagd naar zijn reactie hierop zei hij dat het een test was, dat hij bang was wanneer hij probeerde duidelijk te maken dat hij geïnteresseerd was in u, maar dat hij begreep dat u dat ook leuk vond. Dat is alles wat gezegd werd volgens u (CGVS II, p. 7). U wordt er op gewezen dat dit gesprek een zeer belangrijk gesprek was, namelijk de eerste keer dat jullie tegen elkaar zeiden op mannen te vallen. U wordt dan ook aangespoord om in detail over de inhoud van het volledige gesprek te vertellen. U zegt dat jullie daar niet lang over praatten, dat jullie het ook even hadden over de moeilijke omstandigheden van homoseksuelen in jullie dorp. Vanaf dan praatten jullie volgens u enkel over jullie ontmoetingen (CGVS II, p. 7). Het is niet geloofwaardig dat u niet gedetailleerder kunt vertellen over een dergelijk belangrijke gebeurtenis, namelijk de eerste keer wanneer u en uw partner toegeven op mannen en op elkaar te vallen. Daarnaast is het ook vreemd dat u dit tijdens uw eerste onderhoud niet hebt vermeld. Bovendien verklaart het gesprek dat jullie hadden nog steeds niet waarom M.C. in de eerste plaats het risico nam om zijn gevoelens voor u kenbaar te maken door u te strelen en plaagstootjes te geven. Het is, zoals u ook hebt verklaard, zeer gevaarlijk om je te tonen als homoseksueel in uw dorp. Gevraagd hiernaar zegt u dat hij het enkel deed wanneer jullie alleen waren en dat het een test was om te zien hoe u zou reageren (CGVS II, p. 8). Dit verklaart echter niet waarom M.C. dit zou doen zonder te weten of u ook in mannen geïnteresseerd was.

Gevraagd om wat te vertellen over M.C. zegt u dat jullie zeer verliefd waren maar het niet mochten tonen. Gevraagd om wat meer te vertellen over M.C. zelf, over zijn innerlijke of uiterlijke kenmerken, dingen die u graag zag aan hem, antwoordt u: "Zijn blik als hij naar me keek, zijn glimlach. Zijn verhalen die hij me vertelde, liefdesverhalen. Zijn manier van wandelen. Daar hield ik van" (CGVS, p. 13). Het is opmerkelijk dat u niet meer details kunt geven over uw partner waar u twee jaar een relatie mee hebt gehad. Tijdens het tweede onderhoud wordt u hier opnieuw naar gevraagd. Ook nu reageert u in algemene bewoordingen, u zegt ondermeer dat hij graag thee brouwde en dronk, dat hij een lachend persoon was, graag op de fiets reed en mooie kleren droeg (CGVS II, p. 4). Gewezen op het feit dat u twee jaar een relatie had met M.C. en dus wel wat meer over hem zou moeten kunnen zeggen, zegt u nog dat hij een lichte huid had, kleiner is dan u, een scherpe neus heeft en scheve voeten. Hierna zwijgt u opnieuw (CGVS II, p. 5). Hoewel u er wel in slaagt een beeld te schetsen van M.C. blijft dit toch zeer algemeen en generiek. U kunt geen enkele karaktertrek, geen enkel fysiek kenmerk van hem uitgebreid uit de doeken doen hoewel u hier, over de twee onderhouden, verschillende malen naar werd gevraagd. U blijkt ook niet te weten hoe M.C., uw partner gedurende twee jaar, zijn homoseksualiteit heeft ontdekt. Volgens u hebben jullie daar nooit over gepraat (CGVS II, p. 5). Het hoeft geen betoog dat het weinig geloofwaardig is dat u geen enkel idee zou hebben hoe uw partner van twee jaar zijn geaardheid heeft ontdekt en daarmee omgegaan is. Over vorige relaties van M.C. weet u wel dat hij een vriend had gehad, genaamd M., die hij had leren kennen op de markt. Gevraagd waarom ze de relatie stopgezet hebben zegt u echter opnieuw dat jullie daar nooit over hebben gepraat (CGVS II, p. 6).

Gevraagd wat jullie deden als jullie samen waren antwoordt u dat jullie kusten, knuffelden en seks hadden (CGVS, p. 13). Er wordt u gevraagd of u los van seksuele handelingen, nog herinneringen aan hem heeft. U vertelt opnieuw het verhaal van u die thee bij hem ging gaan drinken (CGVS, p. 13). De vraag wordt u opnieuw gesteld of u herinneringen hebt aan iets dat uw partner zei, of iets dat gebeurde toen u bij hem was. U antwoordt: "We praatten niet, als we ergens naartoe gingen hadden we seks omdat we bang hadden" (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe jullie de relatie en de ontmoetingen geheim hielden zegt u dat u en M.C. altijd afspraken in de bossen om daar seks te hebben, en altijd op vrijdag wanneer het gebedsdag was (CGVS II, p. 6). Jullie gingen ervan uit dat de dorpingen niet in de bossen zouden komen op vrijdag (CGVS, p. 6). Gevraagd of jullie niet naar het vrijdaggebed moesten zegt u van wel, maar dat jullie daarna afspraken. Uw ouders dachten dat u gewoon thee ging drinken bij M.C. (CGVS II, p. 6-7). U kunt niet zeggen waarom de dorpingen na het vrijdaggebed niet in het bos zouden komen, u zegt gewoon dat u ervan uitging (CGVS II, p. 6). Ook geeft u niet meer informatie over waar precies jullie afspreken of andere voorzorgsmaatregelen die jullie namen om niet te worden betrappt. Nochtans is het niet onlogisch te denken dat een homoseksueel koppel in dergelijke gevaarlijke situatie zoals jullie goed zou nadenken over hoe jullie kunnen afspreken met zo weinig mogelijk risico betrappt te worden. Het lijkt dan ook vreemd dat u enkel zegt dat u naar de bossen ging en geen andere maatregelen nam.

Wanneer dieper wordt ingegaan over waarover u met uw partner praatte zegt u dat jullie enkel praatten over de seks die jullie gingen hebben in jullie schuilplek in de brousse en dat jullie voor de rest over niet veel praatten (CGVS, p. 13). U wordt geconfronteerd met het feit dat u een relatie van twee jaar had met M.C. dus dat u logischerwijs toch in staat moet zijn om enkele herinneringen aan hem op te halen. U kunt echter geen voorbeelden geven van dingen die gebeurd zijn wanneer jullie met twee afspraken (CGVS, p. 13-14). Gevraagd of jullie ooit praatten over jullie toekomst antwoordt u eveneens negatief (CGVS, p. 18). Tijdens het tweede onderhoud zegt u dat jullie wel praatten over jullie toekomst samen.

Jullie vroegen zich af of er ooit een dag zou komen waarop jullie zouden hand in hand kunnen wandelen (CGVS II, p. 8). Het is echter ongeloofwaardig dat u nooit meer met M.C. zou hebben gepraat over de toekomst van jullie relatie.

Hier in België zou u ook een partner hebben, D.. Gevraagd waarom D. zijn land heeft verlaten zegt u dat hij ook problemen kende omwille van zijn oriëntatie (CGVS II, p. 11). Gevraagd om wat specifieker te vertellen zegt u dat hij wordt opgejaagd door zijn familie en dat dat alles is wat hij u heeft gezegd (CGVS II, p. 11). Opnieuw is het ongeloofwaardig dat u niet zou weten wat de vluchtreden van uw partner uit zijn thuisland is.

Voorts weet u niet of homoseksualiteit bij wet verboden is in Guinee (CGVS, p. 8). Gevraagd hoe de situatie voor homoseksuelen is in de grote steden in Guinee antwoordt u dat ze overal homoseksuelen haten (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe u dit weet zegt u dat de grote broer van O., waar u in Kindia bij verbleef, zei dat de situatie in Kindia voor homoseksuelen ook niet goed was (CGVS, p. 19). U bent ook niet op de hoogte van bewegingen in Guinee die strijden voor homorechten of bekende homoseksuele Guineeërs (CGVS II, p. 12). Er mag echter van uitgegaan worden dat u als homoseksueel die jaren in Guinee heeft gewoond beter op de hoogte zou zijn van de situatie voor homoseksuelen in uw land.

Uit bovenstaande blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw voorgehouden homoseksualiteit. Dit ondermijnt uiteraard de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vervolgingsfeiten.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de problemen die u had in uw dorp.

Nadat u en M.C. werden betrappt werden jullie opgesloten. Jullie konden die avond ontsnappen door met een ijzeren staaf de bakstenen kapot te slaan (CGVS, p.15). Op de vraag hoe jullie konden ontsnappen zonder dat iemand jullie hoorde zegt u dat de kamer waar jullie opgesloten zaten een aparte constructie was en het onweerde (CGVS, p. 17). U had klaarblijkelijk ook geen bewakers. Hoe jullie dan ongezien het dorp konden ontvluchten antwoordt u dat het regende dus iedereen in het dorp binnen zat. Bovendien was er geen elektriciteit en was het dus donker (CGVS, p. 17). Meer details over jullie ontsnapping kunt u niet vertellen.

Jullie vluchten naar O., die in Fantamboura woonde. Op de vraag hoe jullie die man kenden zegt u dat hij een vriend was van M.C. die hij op de markt had leren kennen. U kende hem niet en kunt er dus ook niet meer over vertellen (CGVS, p. 18). Er mag echter verwacht worden dat u zou weten hoe uw partner in contact stond met een andere homoseksueel, gelet op het risico dat homoseksuelen liepen in uw regio door contact te hebben met elkaar. Tijdens het tweede onderhoud kunt u opeens wel meer vertellen over O.. U weet dat O. en M.C. elkaar leerden kennen op de markt, waar O. M.C. avances deed om zijn gevoelens kenbaar te maken. Opnieuw kunt u niet zeggen hoe O. zelfs maar wist dat M.C. eventueel in mannen geïnteresseerd zou zijn (CGVS II, p. 9).

U bleef een maand bij O. ondergedoken. U zegt dat de volgende stap in jullie plan was dat u naar de grote broer van O. in Kindia zou worden gebracht. Hoe het dan komt dat u na een maand nog steeds ondergedoken zat kunt u niet verklaren. U zegt enkel dat het initiatief van O. kwam (CGVS, p. 17-18). Opnieuw mag echter verwacht worden dat u goed op de hoogte zou zijn van de plannen om jullie in veiligheid te brengen en waarom die na een maand nog steeds niet uitgevoerd waren.

Na een maand ondergedoken te zijn besluit O. met uw partner, M.C., naar de markt te gaan. Daar zal M.C. vermoord worden. Op de vraag waarom jullie, na een maand ondergedoken te zijn, opeens besloten naar de markt te gaan kunt u geen afdoend antwoord geven. U zegt enkel dat een maand ondergedoken leven voldoende was voor jullie (CGVS, p. 18). U verklaart dat M.C. en O. naar de markt gingen op dezelfde dag dat de mensen van uw dorp gewoonlijk naar de markt gingen. Het waren dan ook uw dorpingen die M.C. herkenden (CGVS, p. 17). U verklaart dat u pas achteraf bedacht dat het die dag ook marktdag was voor de mensen van uw dorp (CGVS, p. 17). Gelet op het risico dat M.C. liep door naar de markt te gaan is het echter ongeloofwaardig dat noch u, noch M.C. er aan zouden denken welke dag de mensen van uw dorp naar de markt gingen. Tijdens het tweede onderhoud wordt u hier opnieuw naar gevraagd. Nu zegt u dat u wel wist dat uw dorpingen die dag naar de markt zouden komen maar dat zij normaal pas in de namiddag gingen. Daarom vertrokken M.C. en O. rond 12 uur al naar de markt. Die ene keer kwamen uw dorpingen echter ook vroeger naar de markt (CGVS II, p. 9). Het houdt echter geen steek dat M.C., ogenschijnlijk zonder reden, mee zou gaan naar de markt op dezelfde dag dat de dorpingen, de mensen die u en M.C. wilden doden, daar ook zouden zijn.

Uit het bovenstaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw aangehaalde vluchtredenen. Uw ingediende documenten kunnen hier niets aan veranderen. Documenten hebben immers pas bewijswaarde indien ze vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is. Het attest van Rainbow House VZW attesteert enkel dat u hebt meegedaan aan een programma voor LGBTQI+-asielzoekers. Wat betreft uw twee attesten van Merhaba VZW dient opgemerkt te worden dat uw eerste attest een loutere samenvatting is van uw problematiek (slaapstoornissen, depressie, ...) en welke stappen er als gevolg daarop zijn genomen (therapie,

medicatie). Uw tweede attest van Merhaba VZW zegt dat u begonnen bent met therapie sinds juni 2017. Verder dient u echter geen enkel attest of informatie in over het verloop of de uitkomst van deze therapie. Bovendien zijn beide attesten opgesteld door begeleiders van Merhaba vzw en geen erkende psychologen/psychiaters. Bijgevolg zijn zij niet gemachtigd uitspraken te doen over uw mentale gezondheid. Uw twee attesten van de centrumarts, dr. Vansintjan, maken melding van het vermoeden van post-traumatisch stresssyndroom. Uw dokter baseert zich hiervoor echter enkel op uw eigen verklaringen. Dit is bijgevolg geen medische vaststelling.

Er dient eveneens te worden gewezen op het feit dat de taal van het onderhoud halverwege het onderhoud is veranderd van Malinke naar Sousou, klaarblijkelijk omdat u meer op uw gemak bent in het Sousou. U hebt echter nergens in het onderhoud aangegeven dat er problemen waren met de tolk noch zijn er indicaties dat u bepaalde dingen niet hebt begrepen. Het tweede gehoor vond wel plaats in Malinke, op uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 juni 2018 een schending aan van “artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")”.

Volgens verzoeker hebben “de bedreigingen plaats gevonden in een context van sterk homofobie in de land van herkomst van verzoeker, waar homoseksualiteit strafrechtelijk verboden en zwaar bestraft is, en waar homoseksuele mishandeld en stigmatiseerd worden” en kan hij “ook geen bescherming kregen van de Staat”. Zijn vrees voor vervolging is volgens verzoeker “dus gebaseerd op grond van het behoren tot een sociale groep, in dit geval het behoren tot de homoseksuele in Guinee”.

Hij bespreekt de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op basis van homoseksualiteit en wijst dienaangaande op het “arrest van de Europees Hof van Justitie van 7 november 2013, n° C-199/12, C-200/12, C-201/12, aff. X, Y, Z c. Minister voor Immigratie en Asiel”, op “het arrest n° 116 015 van 19 December 2013 van Uw Raad” en op “Note D'orientation Du HCR Sur Les Demandes De Reconnaissance Du Statut De Réfugié Relatives À L'orientation Sexuelle Et À L'identité De Genre , UNHCHR, Novembre 2008”.

Hij stelt dat “verschillende objectieve bronnen bevestigen dat homoseksuele in Guinee steeds gearresteerd en mishandeld worden, en dat ze geen bescherming van de overheden verkrijgen kunnen”, dat “de religieuze leider ook openbaar tegen homoseksualiteit [is]”, dat “arrestaties nog steeds gebeuren”, dat “de geweld tegen homoseksuele ook onder gerapporteerd [is], wegens hun sterke stigmatisatie”, dat “er bovendien regelmatig gewelddadigheden tegen homoseksuele door de bewolking [gebeuren]”, dat homoseksuelen ook gediscrimineerd worden “op verschillende vlakken, op de arbeidsmarkt of in het huisvesting bij voorbeeld”, dat “er ook ondersteuners van de gelijkheid van homoseksuele en heteroseksuele [werden] gearresteerd in Guinee” (“Afrinews, Guinée: Des Jeunes Militants Pour La Cause Des Homosexuels Arrêtés Sur Une Plage À Conakry, Oct 09, 2016”), dat “de gevangenisstraf voor homoseksualiteit wel [wordt] uitgeoefend in Guinee, wat volgend het Europees Hof, als vervolging beschouwt moet worden en de toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt” en dat “Guinee een overwegend moslim land [is], en in Islam is homoseksualiteit onnatuurlijk en daarom strijdig met de religie geacht”.

Hij meent “dat er genoeg elementen zijn om de vrees voor vervolgingen van verzoeker in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel”. Hij geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, over artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, over de subsidiaire beschermingsstatus en over de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")”*.

Verzoeker wijst op *“de onbetwiste elementen, of allerminst niet tegengesproken elementen”*, met name zijn afkomst uit Guinee *“waar homoseksualiteit strafwettelijk verboden is, en waar homoseksuele nog steeds mishandeld worden”*. Hij wijst op *“rapporten, zowel als artikels hier toegevoegd”* die aangeven dat *“de homoseksuele in Guinee [...] nog steeds gearresteerd worden wegen hun homoseksualiteit, en dat ze stigmatiseren en discrimineren worden”*.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat zijn verklaringen tegenstrijdig en weinig doorleefd zijn, voert verzoeker aan *“dat hij communicatie moeilijkheden had tegenover de protection agent (PO), toen hem gevraagd werd over het emotioneel proces toen hij beseftte dat hij van mannen hield”* en dat hij *“niet opgeleid [is] in individuele introspectie en volledige bewustwording van zijn gevoelens en emoties, noch aan de uitdrukking van zijn innerlijke gevoelens”*. Hij wijst op zijn profiel *“wie heel weinig geschoold is, op het platteland opgegroeid is, in en strikt moslim omgeving, en niet ertoe gewend is zijn emoties in woorden te zetten”*. Volgens hem *“kon de PO niet redelijk een spontane, gedetailleerde verhaal van de "innerlijke reis" of emotioneel proces over zijn homoseksualiteit verwachten”*.

Volgens verzoeker is de appreciatie in de bestreden beslissing *“niet alleen subjectief”*, maar *“ook duidelijk gebaseerd op een "homoseksuele archetype”, in tegendeel tot de lessen geleerd van de Jurisprudence van het Hof van Justitie in deze materie”*. Het is, aldus verzoeker, *“niet omdat de persoonlijke ervaring van de verzoeker en zijn verklaringen niet binnen het kader-type van de antwoorden verwacht door de CGVS vallen dat hij automatisch niet homoseksueel is”*. Hij wijst dienaangaande nog op *“de leidende beginselen voor de beoordeling van seksuele geaardheid”* in *“de UNHCR nota van oktober 2012”*.

Hij bevestigt *“dat hoeveel hij het niet voorafgaand besproken had met A., deze vermoedde dat hij op mannen viel, en hem te strelen begon tijdens zijn slaap”*, dat *“A. vermoedde zijn geaardheid en nam de kans die hij had, in de gunstige omstandigheden”*.

Dat hij niet gedetailleerd kan vertellen over het gesprek met zijn tweede partner, M., waarbij ze aan elkaar toegaven dat ze homoseksueel zijn, wijt hij aan het feit *“dat ze niet te lang erover spraken”* en dat dit *“gebeurde op natuurlijke aard, verzoeker had al vermoeden dat M. homoseksueel was, door zijn houding tegenover verzoeker (hij kwam altijd naast hem toen ze elkaar zagen, streelde zijn gezicht, gaf hem kleine slagjes op zijn gezicht... CGVS 2 p4 en 7), en er was geen lang gesprek nodig”*. Hij stelt dat hij over M. wél *“indicaties [gaf] over zowel zijn personaliteit als over zijn uiterlijke”*. Dat hij niet weet hoe M. zijn homoseksualiteit ontdekt heeft, betekent volgens hem *“absoluut niet dat hun relatie niet geloofwaardig is”*. Waar hem verweten wordt *“dat hij niet genoeg herinneringen kan delen met M.”*, antwoordt hij dat hij wel vertelde over *“de vele keren waar hij thee met hem dronk gemeld, de keer waar ze bij de feest waren, en hij heeft ook verklaart dat toen ze alleen waren, ze bang waren om betrappt te worden en dat ze dus weinig praatten maar zich tot seksuele betrekkingen beperkten”*. Hij legt uit dat ze geen andere voorzorgsmaatregelen namen bij hun seksuele betrekkingen omdat ze ver weg waren van de dorpelingen en omdat ze geen andere keuze hadden. Hij stelt: *“Als homoseksueel die een relatie heeft, in een homofob land zoals Guinee, bijzonders in een klein dorp, zou verzoeker onvermijdelijk tot "onvoorzichtige" akten geleid zijn om zijn relatie te leven kunnen.”*

Dat hij geen details kent over de redenen die zijn huidige partner, D., tot het vluchten gebracht hebben komt volgens verzoeker doordat D. *“moeilijkheden heeft om gedetailleerd erover te praatten, en dat hun relatie nog tijd nodig heeft om het vertrouwen op te bouwen”*.

Waar hem verweten wordt niet te weten of homoseksualiteit wettelijk verboden is in Guinee en of er bewegingen voor homorechten zijn in Guinee, wijst hij erop dat hij ongeschoold is en zijn regio in het platteland bijna nooit verlaten heeft, nooit naar Conakry gegaan is en in een strikt homofobe omgeving is opgegroeid. Hij acht het *“niet redelijk van hem te verwachten dat hij op de hoogte van de wet en bewegingen voor de rechten van homoseksuele zou zijn”*.

Hij legt uit dat O. wist dat M. homoseksueel is omdat *“ze zich bij de markt leren kenden, en dat O. (hoewel discreet) met M. flirtte. (CGVS 2 P9)”*.

Hij stelt dat M. *“vroeger naar de markt ging als de normale tijd waar de dorpingen ertoe gaan, en dat ze dus dachten dat ze hen niet ontmoetten zouden. (CGVS 2p9)”* en dat ze geen voorraden meer hadden en dus boodschappen moesten doen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing *“te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder andere over de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn homoseksualiteit”*.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“Afrinews, Guinée: Des Jeunes Militants Pour La Cause Des Homosexuels Arrêtés Sur Une Plage À Conakry, Oct 09, 2016”*.

Ter terechtzitting legt verzoeker *“een brief van zijn vriendje in België, met een copie van zijn identiteitskaart”* neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Guinee uit vrees voor problemen omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

2.4.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt dat de asielinstanties toelaten zijn identiteit, nationaliteit of profiel vast te stellen. Noch op het Commissariaat-generaal, noch in zijn verzoekschrift, noch ter terechtzitting geeft verzoeker aan waarom hij tot op heden nalaat enig bewijsstuk bij te brengen aangaande zijn identiteit of levensloop in Guinee. De loutere beweringen geen contact meer te hebben met mensen in Guinee (notities 28 september 2017, p. 5; notities 4 mei 2018, p. 11) tonen niet aan dat hij ernstige pogingen ondernam of dat het voor hem onmogelijk zou zijn om mensen in Guinee te bereiken, teneinde enige stukken ter staving van zijn identiteit en/of asielrelaas te verkrijgen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit en levensloop van verzoeker houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas.

2.4.3. Waar in het verzoekschrift aangaande de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op basis van homoseksualiteit gewezen wordt op het *“arrest van de Europees Hof van Justitie van 7 november 2013, n° C-199/12, C-200/12, C-201/12, aff. X, Y, Z c. Minister voor Immigratie en Asiel”*, op *“het arrest n° 116 015 van 19 December 2013 van Uw Raad”* en op *“Note D'orientation Du*

HCR Sur Les Demandes De Reconnaissance Du Statut De Réfugié Relatives À L'orientation Sexuelle Et À L'identité De Genre , UNHCHR, Novembre 2008", antwoordt de Raad dat wordt aangenomen dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is. Indien de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming echter geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming (UNHCR, "Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity", Genève, 2008, nr. 35). De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat de verzoekende partij minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande haar eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoonst.

2.4.4. Verzoeker kon echter geenszins doorleefd vertellen over de bewustwording van zijn homoseksualiteit. Zo bleef verzoeker de ontdekking van zijn homoseksualiteit linken aan zijn eerste seksuele contacten met mannen: *"Het is zo gebeurd dat ik en een man seksuele contacten hebben gehad. [...] Het gevoel dat ik die dag had, dan wist ik: het zijn mannen waarin ik geïnteresseerd ben. Zo is het gegaan. [...] Op 12 jaar begon ik seksuele betrekkingen te krijgen met meisjes tot 16 jaar. Vanaf 16 jaar begon ik met mannen. Daarom denk ik dat het begon op 12 jaar, want dan begon ik met meisjes en voelde ik niets. Op 16 jaar begon ik met mannen te slapen en voelde ik wel wat. [...] Toen ik twaalf jaar was, als ik mannen zag, had ik een man die naar mannen uitging, zelfs in mijn hoofd, ik wou hen direct zien en hun plezier doen. [...] Pas toen ik sliep met mannen merkte ik plezier, iets wat ik niet had bij vrouwen."* (notities 28 september 2017, p. 6-7).

2.4.5. Hij kon evenmin eenduidig aangeven wanneer hij zich bewust werd van zijn homoseksuele geaardheid. Hij verklaarde aanvankelijk vanaf zijn 12de levensjaar te hebben beseft dat hij op mannen viel omdat hij niets voelde bij seksuele betrekkingen met meisjes (notities 28 september 2017, p. 6), maar stelde nadien dat hij pas wist dat hij homo was nadat hij voor het eerst seks had met een man op 16-jarige leeftijd (notities 28 september 2017, p. 7).

2.4.6. Ook verzoekers verklaringen over de gevoelens die gepaard gingen met het ontdekken van zijn homoseksuele geaardheid zijn oppervlakkig en wijzen erop dat verzoeker een dergelijke ingrijpende bewustwording niet werkelijk heeft beleefd. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud gevraagd hoe hij zich voelde bij het ontdekken van zijn geaardheid, gelet op de door hem geschetste homofobe Guineese samenleving, bleef verzoeker verwijzen naar zijn eerste seksuele contacten met een man al stellende: *"Ik zou me goed voelen als ik met mannen kon slapen."* (notities 28 september 2017, p. 6-7). Pas na herhaaldelijk aandringen gaf verzoeker aan dat hij zich angstig voelde bij deze realisering: *"Die dag dat ik met die man geslapen had was ik blij door de seksuele handeling. Later had ik angst in mijn hoofd dat anderen in het dorp het zouden vinden, want in het dorp is dat verboden. [...] Ik vreesde voor mijn leven als homoseksueel. Ik was daar maar ik had een vrees voor mijn leven. Ik vrees mijn vader en heel mijn familie. Ik had bang maar ik was ook blij want pas toen ik sliep met mijn een man, wist ik echt dat ik homoseksueel was. Dat was een plezier in mijn lichaam. [...] Toen ik wist dat ik homoseksueel was was ik boos. Ik was altijd bang dat ze dat op mij zouden leggen. [...] Boos op de personen die homoseksuelen niet graag hebben. [...] Ik was ongerust toen ik wist dat ik homo was. [...] Ik vreesde ook dat mijn ouders wisten dat ik homo was, als ze ontdekten dat ik homo was zouden ze me niet meer graag zien."* (notities 28 september 2017, p. 7, 9, 12).

2.4.7. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt *"dat hij communicatie moeilijkheden had tegenover de protection agent (PO), toen hem gevraagd werd over het emotioneel proces toen hij beseftte dat hij van mannen hield"*, dat hij *"niet opgeleid [is] in individuele introspectie en volledige bewustwording van zijn gevoelens en emoties, noch aan de uitdrukking van zijn innerlijke gevoelens"* en dat hij *"heel weinig geschoold is, op het platteland opgegroeid is, in en strikt moslim omgeving, en niet ertoe gewend is zijn emoties in woorden te zetten"*, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud veelvuldig en aanhoudend gevraagd werd wanneer en hoe hij zijn geaardheid ontdekte, alsook wat hij hierbij voelde: *"Kunt u me wat meer vertellen wanneer u begon te ontdekken dat u homoseksueel was en hoe ging u daarmee om? [...] Wanneer ontdekte u dat voor het eerst dat u in mannen geïnteresseerd was? [...] Wat gebeurde er op uw twaalfjarige leeftijd dat u wist dat u in mannen geïnteresseerd was? [...] U zegt dat u vanaf 12 jaar geïnteresseerd was in mannen. Wat is dan gebeurd op twaalfjarige leeftijd dat u dit begon te voelen? [...] Hoe voelde u zich na uw realisatie dat u op mannen viel? [...]"*

*U had dromen van mannen. Hoe wist u dan dat u geïnteresseerd was in mannen? [...] U woont in Guinee, in een gemeenschap die homoseksualiteit niet accepteert. U merkt dat u op mannen valt. Hoe voelde u zich dan, wat denkt u dan? [...] Dat was mijn vraag niet echt. U woont in Guinee, in een dorp waar homoseksualiteit verboden is. Op leeftijd van 12, 13 jaar merkt u dat u op mannen valt. Wat denkt u dan, wat voelt u dan in uw hoofd? [...] Er is een grote afstand tussen niet geïnteresseerd zijn in vrouwen en zeggen: ik ben homoseksueel. [...] Hoe hebt u dat proces gemaakt? [...] Ik zou daar graag wat meer details over willen. Het is niet evident om in Guinee te accepteren dat u homoseksueel bent. Ik wil meer weten over het proces dat u maakte van niet geïnteresseerd te zijn in vrouwen naar zeggen dat u homoseksueel bent. [...] Wanneer ontdekte u dat u homoseksueel was en hoe voelde u zich daarbij? [...] Wat gebeurde dan? [...] Toen u ontdekte dat u homoseksueel was, wat voelde u dan, was u boos, opgelucht, wat waren uw gevoelens op dat moment? [...] En toen u jong was en ontdekte dat u niet geïnteresseerd was in vrouwen, hoe voelde u zich dan? [...] Toen u 12, 13, 14 jaar oud was, welke emoties voelde u dan? [...] Kunt u wat meer details geven over uw gevoelens op dat moment? [...] De vaststelling homoseksueel te zijn gaat dus in tegen alle waarden van uw wereld en dorp. Hoe aanvaardde u dan dat u homoseksueel was? [...] Dat is mijn vraag niet. U bent opgegroeid in een dorp waar homoseksualiteit verboden is en ingaat tegen alle waarden van uw dorp. Hoe hebt u dat dan voor uzelf geaccepteerd? [...] Wat het moeilijk om dat te aanvaarden en dat u anders dan de andere dorpingen was en slecht was volgens de waarden van de imams en het dorp?” (notities 28 september 2017, p. 6-11). Tevens werd hij meermaals geconfronteerd met de vaststelling van de *protection officer* dat verzoeker weinig kon vertellen over zijn seksuele bewustwording en werd hij aangemoedigd zijn gevoelens weer te geven: “Ik vind het vreemd dat u niet meer kunt vertellen over de gevoelens die u had na uw realisatie op mannen te vallen. U bent opgegroeid in een omgeving die homoseksualiteit slecht vindt, de imams zeggen het, de verantwoordelijkheden van het dorp zeggen het. Opeens komt u tot de vaststelling dat u homoseksueel bent. Hoe reageerde u daarop, wat dacht u dan? [...] Mijn punt is, het is niet evident om homoseksueel te zijn in Guinee, zelfs in België is dat niet zo. U ontdekt dat u anders bent en verschilt van alle waarden van uw dorp, van alles wat de imam zegt, wat de leiders van het dorp zeggen. Dus wat denkt u dan, wat voelt u dan? Vertel me daar eens wat meer over. [...] Ik vind het vreemd dat u niets kunt zeggen over wat u voelde intern nadat u ontdekte dat u op mannen viel. Ik heb er u verschillende malen na gevraagd en u kon er niet op antwoorden. Homoseksualiteit is echter meer dan enkel zin hebben in seksuele relaties met mannen. Na de pauze zal ik u nog eens vragen om daar wat dieper op in te gaan op de gevoelens die u had nadat u zich dat realiseerde. Verstaat u wat ik bedoel? [...] Nu, wat ik bizar vond daarnet wat dat u niet in staat bleek om een idee te geven van wat u voelde nadat u ontdekte, besepte dat u homoseksueel was. Was u opgelucht, boos, depressief, gelukkig, schaamde u zich? Kunt u me wat een beeld geven van uw emoties op dat moment?” (notities 28 september 2017, p. 9, 11).*

2.4.8. Verzoeker werd aldus op heel veel verschillende manieren gevraagd over zijn seksuele bewustwording, zodat geenszins kan worden volgehouden dat tijdens het persoonlijk onderhoud geen rekening werd gehouden met het feit dat hij “*heel weinig geschoold is, op het platteland opgegroeid is, in en strikt moslim omgeving, en niet ertoe gewend is zijn emoties in woorden te zetten*”. In het verzoekschrift wordt overigens niet verduidelijkt op welke wijze een verzoeker om internationale bescherming met verzoekers beweerd - maar niet aangetoond - profiel dan wel bevrraagd kan/moet worden teneinde zijn seksuele geaardheid te kunnen doen blijken uit zijn verklaringen of waarom hij de vele vragen niet kon beantwoorden.

2.4.9. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan enkel blijken dat verzoeker op voorgaande vragen ontwijkend, oppervlakkig dan wel weinig doorleefd antwoordde en dat hij niet op duidelijke/eenduidige wijze kan aangeven wanneer en hoe hij bewust werd van zijn homoseksuele geaardheid. Voor een strikte moslim op het platteland, zoals hij beweert te zijn, is dit binnen de volgens hem homofobe Guineese samenleving nochtans logischerwijze een uitermate ingrijpende en beangstigende realisering. Verzoeker had dan ook minstens moeten kunnen aangeven hoe hij als homoseksueel geconfronteerd werd bij de bewustwording van de eigen geaardheid met een homofobe maatschappij als de Guineese en hoe hij opgroeiend, levend en schoollopend omging met de manifest vijandige perceptie ervan door de maatschappij. Er wordt van verzoeker geen verregaande “*individuele introspectie en volledige bewustwording van zijn gevoelens en emoties*” noch een uiterst eloquente “*uitdrukking van zijn innerlijke gevoelens*” verwacht, doch wel een doorleefde weergave van de gewaarwordingen die gepaard gingen met de realisering van zijn seksuele geaardheid. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat hij evenwel heeft nagelaten.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker wel overgaat tot ongevraagde details over zijn seksleven maar hieraan geen gevoelens kan aan verbinden die wel betekenisvol zijn om zijn homoseksuele aard te beoordelen zoals ook wordt gesteld in de UNHCR, *“Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity”*, Genève, 2008.

2.4.10. Ook verzoekers verklaringen over hoe hij zijn relaties met A. en M.C. aanging, wijzen op een gehele onbekendheid met het leven als homoseksuele man in een homofobe maatschappij.

2.4.11. Zijn verklaringen dat zijn eerste homoseksuele contact plaatshad met een man, A., die hij daarvoor niet kende en die hem opeens in zijn slaap begon te strelen (*“We kenden elkaar niet, we zagen elkaar daar. De dag dat we seks hadden leerden we elkaar kennen. [...] Misschien zag hij die dag de manier waarop ik sliep. [...] Toen ik sliep liet ik mijn broek zakken. Hij zag dat en begreep dat. Ik geloof dat het dat is waardoor hij gekomen is. Je toont daar niet dat je homoseksueel bent.”*; notities 28 september 2017, p. 7, 9-10), zijn in de homofobe Guineese context geheel onaannemelijk. Dat hij zijn relatie met M.C. aanging, nadat ze met anderen thee hadden gedronken, door elkaar aan te raken en vervolgens over te gaan tot seks (*“We waren bij hem, we dronken thee bij hem. Op een dag waren we met vele in zijn kamer. De anderen gingen weg, we waren me twee overgebleven. We begonnen elkaar aan te raken, er was de goesting. We hadden seksuele relaties. [...] We speelden een toernooi met onze penis.”*; notities 28 september 2017, p. 10; *“Die dag begon hij me te strelen. Toen hij me streelde, streelden we elkaars penis, we bleven dat doen en ik de eerste persoon was die penetratie deed in zijn achterste.”*; notities 4 mei 2018, p. 7), is eveneens onverzoenbaar met verzoekers verklaringen over de homofobe samenleving en zijn beweerde angsten als homoseksueel ontdekt te worden.

2.4.12. Hoewel hem meermaals gevraagd werd hoe A. en later M.C. wisten dat verzoeker homo was, kon hij hierop geen antwoord bieden behalve *“Misschien zag hij die dag de manier waarop ik sliep.”* (notities 28 september 2017, p. 9) en *“De manier waarop we onze penis aanraakten, zo wisten we dat.”* (notities 28 september 2017, p. 10). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud sprak verzoeker weliswaar over een gesprek met M.C., drie weken voor hun eerste seksueel contact, waarin verzoeker M.C. confronteerde met diens acties en ze aan elkaar toegaven homoseksueel te zijn (*“Ik ontdekte het omdat elke keer hij naar me keek hij me slagen gaf in mijn gezicht, hij streelde me, raakte mijn lichaam aan. Ik had verdenkingen. [...] Ik maakte ene opmerking, ik zei hem: luister M.C., ik weet al lang dat je op mannen valt. Je raakt mijn gezicht aan, raakt mijn lichaam aan.”*; notities 4 mei 2018, p. 7). Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker dit belangrijk en verhelderend gesprek niet vermeldde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud, merkt de Raad op dat het evenzeer onaannemelijk is dat M.C. het risico zou nemen verzoeker ongevraagd te strelen en aan te raken, gezien ze beiden op de hoogte waren van het gevaar van zich openlijk als homoseksueel te tonen (*“We hadden het ook over de kwestie van de homo's in ons dorp. Hij en ik, we begrepen dat er homo's zijn en dat we er op gelijken. Want in mijn dorp, mensen behandelen je slecht als ze ontdekken dat een individu van die oriëntatie is, wordt die gedood.”*; notities 4 mei 2018, p. 7).

2.4.13. Ook verzoekers verklaringen dat O., een vriend van M.C., wist dat M.C. homoseksueel was *“door de strelingen”* (*“O. streelde M.C.. [...] O. deed strelingen, als de persoon die we strelen dat accepteert en ervan houdt, hij reageert niet, dan weet dan andere persoon dat hij homoseksueel is.”*; notities 4 mei 2018, p. 9), bevestigen dat verzoeker meent dat homoseksuelen zich aan elkaar kenbaar maken door de andere ongevraagd aan te raken, waarbij hij volledig voorbijgaat aan het risico van dergelijk openlijk gedrag. Verzoeker maakte geenszins melding van *“discreet flirtgedrag”*, zoals aangebracht in het verzoekschrift, maar heeft daarentegen geen enkele voeling met het gevaar dat gepaard gaat met zich als homoseksueel te uiten in Guinee.

2.4.14. Verder kon verzoeker niet aangeven hoe M.C. zijn eigen homoseksualiteit ontdekte (notities 4 mei 2018, p. 5) en beweerde hij met M.C. gedurende hun relatie van twee jaar enkel te hebben gesproken over hun seksuele ontmoetingen in de brousse (*“We praatten niet, als we ergens naartoe gingen hadden we seks omdat we bang hadden. [...] We praatten over wat we deden als we daar aankwamen in de brousse om de seks te doen. Voor de rest praatten we niet over heel veel.”*; notities 28 september 2017, p. 13; *“Vanaf dat moment, hij en ik, we praten enkel over onze ontmoetingen bij de rivier in verband met onze avonden.”*; notities 4 mei 2018, p. 7). Dergelijke verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn jarenlange (liefdes)relatie met M.C..

2.4.15. Tevens wijst de Raad nog op het risicovol gedrag van verzoeker om met M.C. steeds af te spreken in de brousse, waar ook gejaagd werd (notities 28 september 2017, p. 15).

Verzoeker maakte geen melding van andere voorzorgsmaatregelen teneinde een levensbedreigende betrapting te kunnen voorkomen, behalve dat ze op vrijdag afspraken wanneer zijn dorpsgenoten naar het vrijdaggebied gingen (notities 4 mei 2018, p. 6-7). Waar in het verzoekschrift wordt aangebracht dat ze geen andere keuze hadden en dat verzoeker *“als homoseksueel die een relatie heeft, in een homofob land zoals Guinee, bijzonders in een klein dorp, onvermijdelijk tot "onvoorzichtige" akten geleid [zou] zijn om zijn relatie te leven kunnen”*, merkt de Raad nog op dat uit verzoekers overige verklaringen blijkt dat hij ook reeds seksuele betrekkingen had in een tentje met A. en dat zijn eerste seksueel contact met M.C. plaats had bij M.C. thuis. Verzoekers keuze om vanaf dan evenwel steeds seks te hebben met M.C. op een publiek toegankelijke plaats, waar ook gejaagd werd, zonder enige ernstige voorzorgsmaatregelen, valt wel degelijk moeilijk te rijmen met zijn beweerde vrees betrapt te worden.

2.4.16. Daarenboven bleek verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud niet te weten of homoseksualiteit in Guinee bij wet verboden is (notities 28 september 2017, p. 8) en of er in Guinee bewegingen zijn die strijden voor homorechten (notities 4 mei 2018, p. 12). Waar in het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker ongeschoold is, zijn regio in het platteland bijna nooit verlaten heeft, nooit naar Conakry gegaan is en in een strikt homofobe omgeving is opgegroeid, antwoordt de Raad dat van verzoeker, die zijn land beweerdelijk verliet uit vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid, wel degelijk verwacht kan worden dat hij zich eerst in zijn eigen land geïnformeerd zou hebben over de juridische context en eventuele beschermingsmogelijkheden of vestigingsalternatieven, temeer gezien hij er met zijn beweerde maar niet aangetoond profiel kennelijk wel in sloeg een complexe en gevaarlijke internationale reis naar Europa te ondernemen.

2.4.17. Gezien geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid en relaties, zijn de problemen die hij hierdoor in Guinee gekend zou hebben evenmin geloofwaardig. Bovendien zijn verzoekers verklaringen over zijn opsluiting en over de moord op M.C. niet aannemelijk.

2.4.18. Dat verzoeker en M.C., na op heterdaad betrapt te zijn geweest, ergens opgesloten werden om de volgende dag gedood te worden (*“Het was een oude jager, hij jaagde op dieren, hij betrapte ons. Toen hij ons verraste, zei hij dat het een verboden ding was en dat iedereen dat wist. Hij ging ons nemen naar de verantwoordelijke. Hij zette ons voor de verantwoordelijke. Ze sloegen ons. Hij nam een stok met vuur, hij sloeg dat op onze dijen. Ze hebben ons in een grote winkel opgesloten ergens. In die winkel, daar hielden ze alles wat ze gecultiveerd willen het volgende jaar. Daar sloten ze ons op. Als ze homo's vandaag opsluiten, doden ze ze de volgende dag. We wisten dat ze ons de volgende dag gingen doden.”*; notities 28 september 2017, p. 15), maar vanwaar ze evenwel konden ontsnappen gezien ze niet bewaakt werden, is niet geloofwaardig in de door hem geschetste context waar homoseksuelen bij ontdekking gedood worden (*“Op de leeftijd van 12 jaar hebben ze mannen gedood in ons buurdorp voor mijn ogen voor dat zelfde probleem.”*; notities 28 september 2017, p. 6; *“In een ander dorp, als dorpingen twijfels hebben dat twee mannen homo zijn, doden ze ze, slaan ze ze dood. [...] Want in mijn dorp, mensen behandelen je slecht als ze ontdekken dat een individu van die oriëntatie is, wordt die gedood.”*; notities 4 mei 2018, p. 7).

2.4.19. Ook het feit dat M.C., na een maand ondergedoken te hebben geleefd, met O. naar de markt zou zijn gegaan op de dag dat hun dorpsgenoten er ook inkopen doen (notities 28 september 2017, p. 17; notities 4 mei 2018, p. 9), is niet aannemelijk. De uitleg in het verzoekschrift dat M. *“vroeger naar de markt ging als de normale tijd waar de dorpingen ertoe gaan, en dat ze dus dachten dat ze hen niet ontmoetten zouden. (CGVS 2p9)”* en dat ze geen voorraden meer hadden en dus boodschappen moesten doen, kan dergelijk risicovol gedrag niet verklaren.

2.4.20. De door verzoeker voorgelegde stukken doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het attest van *“Rainbow House VZW”*, waarin gesteld wordt dat verzoeker *“langdurig en regelmatig”* deelneemt aan activiteiten, en de attesten van Merhaba VZW en van dr. Vansintjan, waarin melding wordt gemaakt van psychologische moeilijkheden omwille van zijn geaardheid, hebben geen objectieve bewijswaarde. De ter terechtzitting neergelegde *“brief van zijn vriendje in België, met een copie van zijn identiteitskaart”* betreft eveneens een louter subjectief stuk, opgesteld door een privépersoon, waaraan geen objectieve bewijskracht kan worden toegekend. Deze documenten kunnen zijn homoseksualiteit niet aannemelijk maken, laat staan dat deze stukken zouden aantonen dat hij hierdoor in Guinee problemen zou hebben gekend. Een document dient, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

2.4.21. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat “*verschillende objectieve bronnen bevestigen dat homoseksuelen in Guinee steeds gearresteerd en mishandeld worden, en dat ze geen bescherming van de overheden verkrijgen kunnen*”, dat “*de religieuze leider ook openbaar tegen homoseksualiteit [is]*”, dat “*arrestaties nog steeds gebeuren*”, dat “*de geweld tegen homoseksuelen ook onder gerapporteerd [is], wegens hun sterke stigmatisatie*”, dat “*er bovendien regelmatig gewelddadigheden tegen homoseksuelen door de bewolking [gebeuren]*”, dat homoseksuelen ook gediscrimineerd worden “*op verschillende vlakken, op de arbeidsmarkt of in het huisvesting bij voorbeeld*”, dat “*er ook ondersteuners van de gelijkheid van homoseksuelen en heteroseksuelen [werden] gearresteerd in Guinee*” (“*Afrinews, Guinée: Des Jeunes Militants Pour La Cause Des Homosexuels Arrêtés Sur Une Plage À Conakry, Oct 09, 2016*”), dat “*de gevangenisstraf voor homoseksualiteit wel [wordt] uitgeoefend in Guinee, wat volgend het Europees Hof, als vervolging beschouwt moet worden en de toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt*” en dat “*Guinee een overwegend moslim land [is], en in Islam is homoseksualiteit onnatuurlijk en daarom strijdig met de religie geacht*”, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, gezien hij zijn homoseksuelen geaardheid, relaties en de problemen hierdoor niet aantoont.

2.4.22. Wat de op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken betreft, stelt de Raad vast dat het attest van 26 juni 2017 van Merhaba VZW vermeldt dat verzoeker (psychologisch) begeleid wordt, dat het attest van 21 september 2017 aangeeft dat verzoeker slaapproblemen, psychosomatische en depressieve klachten heeft en hiervoor in behandeling is, en dat de attesten van 30 mei 2017 en 20 juni 2017 van dr. Vansintjan melding maken van het vermoeden van post-traumatisch stresssyndroom, gebaseerd op verzoekers verklaringen. Uit deze attesten kan echter niet blijken dat verzoeker dermate getraumatiseerd is dat hij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure. Hij toont niet aan dat de door hem voorgehouden medische en psychologische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven. Hoe dan ook kan verzoeker niet volhouden trauma's te hebben ondergaan omwille van zijn homoseksualiteit gezien hij deze geaardheid niet aantoont.

2.4.23. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielaanvraag en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.24. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Guinee een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat hij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.8. Aangaande de aangevoerde schending van de "*artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")*", merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142), wat in het verzoekschrift wordt nagelaten.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK